

Յ Ո Պ Ն Ա Ս Ս Ի Ր Տ Ս Ը

(Ludwig Palmer, Երկաթագործ-Բանաստեղծ)

Արտոյար երգեց . դարունն է եկեր .
Ծիծառնը զըւարթ սուրաց լեռն ի վեր .
Անցաւ ու դարձաւ սարեակն օրն ի բուն
Կանանչին մէջէն խիտ մայրիներուն : —
Սրտի՛ մը միայն խեղճ , վաստակարեկ՝
Գարունն այցելել , ո՛հ , չուղեց երբեք :

Ամառը ցանեց իր ոսկի շողեր ,
Ոսկի շողերով օծեց ձոր ու լեռ .
Օրերը տաք են , գիշերներն՝ խաղաղ ,
Հունձքերը հասուն կը խնդրեն մանգաղ : —
Սրտի՛ մը միայն խեղճ , վաստակարեկ՝
Ամառը խնդալ չի հաճիր երբեք :

Ջրեց ծիծեռնակ , տերեւներ մուռն .
Որթերուն մէջէն փըչեց հովն աշնան .
Հանգստի պատրաստ՝ լըռած են մարգեր .
Ու մէգին հիւսած պատանքն են հագեր : —
Սրտի՛ մը միայն խեղճ , վաստակարեկ՝
Հանգիստն այցելել , ո՛հ , չուղեց երբեք :

Ձմրան գիրկն հանգչին գիւղ , դաշտ եւ ձորակ ,
Հիւսիսէն կ'ոռնայ մրրիկը վայրագ .
Հոն ձիւնով ծածկած հողակոյտ մը կայ
Վըրան խաչ տնկած — վիշտերու վկայ .
Ա՛յդ հողակոյտին ներքեւ ցուրտ եւ խիստ
Գըտա՛ւ սիրտն յոգնած վերջապէս հանգիստ :

Գերմաներէնէ
ՄԽԻԹԱՐ ՊՈՆՏԱՅԻ